

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: JUDr. Z. K., narozený dne X
bytem X

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 125 08 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) ze dne 13. 5. 2022, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byly podle ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 1. 2022, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 24. 1. 2022 správní orgán I. stupně podle ustanovení § 34 odst. 4 a ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o důchodovém pojištění“), od 22. 12. 2020 zvýšil starobní důchod na částku 30 579 Kč měsíčně a zvalorizoval jej od 8. 1. 2021 na částku 32 563 Kč měsíčně a od 1. 1. 2022 na částku 33 591 Kč měsíčně.

II. Žalobní body

3. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 6. 2018 mu byl přiznán starobní důchod. Posledním oznámením ze dne 15. 3. 2022 mu bylo sděleno, že od červnové splátky roku 2022 činí důchod 36 026 Kč. Toto oznámení navazovalo na oznámení předchozí, z důvodu valorizace, přičemž k poslednímu zvýšení starobního důchodu z důvodu trvalé výdělečné činnosti došlo ve vztahu k roku 2019, a to rozhodnutími žalované z roku 2020, se zvýšením od 2. 1. 2019. I po přiznání starobního důchodu je žalobce trvale výdělečně činný, a to nejenom v průběhu roku 2019, za který již ke zvýšení došlo, ale i v průběhu let 2020 a 2021, rovněž tak i současně. Podáním ze dne 4. 8. 2021 požádal s účinností od 1. 1. 2021 žalovanou o stanovení nové výše důchodu, k čemuž připojil potřebné doklady.
4. Od posledního zvýšení důchodu rozhodnutími žalované z roku 2020, účinného od 1. 1. 2019, splnil zákonnou podmínku doby trvání pracovní činnosti. Vzhledem k marnému uplynutí času dne 8. 9. 2021 provedl urgenci výše uvedené žádosti. Na tuto urgenci nebylo ze strany žalované jakkoliv reagováno.
5. V mezidobí došlo k několika valorizacím důchodů, které byly provedeny nesprávně, z výše platné k datu 31. 12. 2019, a nikoliv z výše, která měla být přiznána od data 1. 1. 2020.
6. Žalovanou bylo v napadeném rozhodnutí konstatováno, že doposud nebylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti ze dne 8. 8. 2021 proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2021, č. j. 13 Ad 19/2018-8. Důvody konstatované žalovanou jsou zcela irelevantní, především proto, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, navíc se vztahovala k původnímu výměru starobního důchodu a zápočtu let, když ke zvýšení ve vztahu k pracovní činnosti za rok 2019 došlo, aniž by toto žalované působilo jakýkoliv problém.
7. Žalobce navrhl rozhodnutí zrušit a přiznat mu náhradu nákladů řízení.
8. Žalobce dále v replice ze dne 12. 8. 2022 upozornil, že toto řízení o žalobě o zrušení napadeného rozhodnutí žalované skutkově souvisí s řízením vedeným před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 Ad 51/2022, ve kterém je rozhodováno o žalobě na ochranu proti nečinnosti.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě shrnula rozhodné skutečnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

10. Žalobce podal dne 8. 1. 2018 žádost o starobní důchod s datem přiznání od 10. 1. 2018. Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 3. 2018, č. j. X, žalobci přiznala starobní důchod od požadovaného data 10. 1. 2018 v tehdejší výši 24 445 Kč měsíčně, který valorizovala a vyplácela. Nedílnou součástí rozhodnutí byl osobní list důchodového pojištění, do něhož zaznamenala započitatelné a hodnotitelné doby v období od 1. 9. 1968 do 21. 7. 2015, včetně doby pojištění získané po vzniku nároku na starobní důchod v období od 22. 7. 2015 do 31. 12. 2017. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 12. 3. 2018, č. j. X, žalobce podal své námitky ze dne 18. 3. 2018, o kterých žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 15. 6. 2018, č. j. X, tak, že žalobci přiznala od 10. 1. 2018 starobní důchod v tehdejší výši 26 662 Kč (započítala vyměřovací základ získaný ze samostatné výdělečné činnosti za rok 2017).
11. Proti rozhodnutí o námitkách ze dne 15. 6. 2018, č. j. X, žalobce, podal žalobu, o které Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 14. 7. 2021, č. j. 13 Ad 19/2018-68, tak, že žalobu zamítl. Proti rozsudku žalobce podal kasační stížnost dne 8. 8. 2021, o které dosud Nejvyšší správní soud nerozhodl (pozn. soudu – kasační stížnost již byla zamítnuta rozsudkem ze dne 5. 1. 2023, č. j. 1 Ads 249/2021-41).
12. Žádost o úpravu výše starobního důchodu za dobu výdělečné činnosti vykonávané současně s pobíráním starobního důchodu vypláceného v plné výši žalobce uplatnil dne 6. 4. 2019. O této žádosti žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 11. 11. 2019, č. j. X, tak, že žádost zamítl, protože žalobce nezískal potřebných 360 dnů z výdělečné činnosti (žalobce získal pouze 356 dnů v období od 10. 1. 2018 do 31. 12. 2018). Proti tomuto rozhodnutí ze dne 11. 11. 2019, č. j. X, podal námitky dne 14. 11. 2019, o kterých žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 25. 11. 2019 X, tak, že tyto námitky zamítl a potvrdila rozhodnutí ze dne 11. 11. 2019. Žalobce dne 15. 9. 2019 podal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o které rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 8 A 114/2019, tak, že řízení zastavil.
13. Další žádost o úpravu výše starobního důchodu za dobu výdělečné činnosti vykonávané současně s pobíráním starobního důchodu vypláceného v plné výši žalobce podal dne 4. 3. 2020, včetně urgency této žádosti ze dne 21. 6. 2020. O této žádosti žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 13. 7. 2020, č. j. X, kdy žalobci zvýšila starobní důchod od 13. 10. 2018 na částku 26 783 Kč měsíčně, který dále zvýšila (valorizovala) za rok 2019 na částku 28 172 Kč měsíčně (výrok I.), a dále žalovaná zvýšila starobní důchod od 8. 10. 2019 na částku 28 293 Kč měsíčně, kterou dále valorizovala za rok 2020 na částku 29 966 Kč měsíčně (výrok II.). I proti tomuto rozhodnutí žalobce podal námitky ze dne 23. 7. 2020, o kterých žalovaná rozhodla tzv. autoremedurním rozhodnutím č. II. ze dne 27. 8. 2020, č. j. X, tak, že zvýšila starobní důchod od 2. 1. 2019 na částku 27 235 Kč měsíčně, který dále zvýšila (valorizovala) za rok 2019 na částku 28 640 Kč měsíčně (výrok I.), a dále žalovaná zvýšila starobní důchod od 28. 12. 2019 na částku 28 761 Kč měsíčně, kterou dále valorizovala za rok 2020 na částku 30 458 Kč měsíčně (výrok II.). Předtím rozhodnutím č. I. ze dne 27. 8. 2020, č. j. X, žalovaná od 10. 1. 2018 žalobci zvýšila starobní důchod na částku 27 114 Kč měsíčně (dodatečně byla započtena nově prokázaná doba pojištění od 1. 1. 2018 do 9. 1. 2018).
14. V roce 2020 žalobce podal ústavní stížnost, o které rozhodl Ústavní soud ČR usnesením ze dne 18. 8. 2020, sp. zn. III. ÚS 2092/20, tak, že se ústavní stížnost odmítá a návrh na zrušení ustanovení § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění se odmítá.

15. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2020, č. j. X, které v rámci námitkového řízení bylo změněno autoremedurním rozhodnutím č. II. ze dne 27. 8. 2020, č. j. X, žalobce podal žalobu, o které Městský soud v Praze rozhodl usnesením ze dne 25. 5. 2021, č. j. 4 Ad 27/2020-38, tak, že žalobu zamítl. Proti usnesení žalobce podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 10. 2021, č. j. 4 Ads 197/2021-44, zamítl.
16. V roce 2022 žalobce podal námitky ze dne 17. 12. 2021 proti vyúčtování důchodu. Tyto námitky žalovaná zamítla pro nepřipustnost rozhodnutím ze dne 10. 2. 2022, č. j. X, protože námitky směřovaly proti oznámení žalované o vyúčtování důchodu, nikoliv proti správnímu rozhodnutí.
17. Aktuální žádost o úpravu výše starobního důchodu za dobu výdělečné činnosti vykonávané současně s pobíráním starobního důchodu vypláceného v plné výši žalobce podal dne 4. 8. 2021, včetně urgencye této žádosti ze dne 8. 9. 2021. O této žádosti bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím dne 24. 1. 2022, č. j. X. Na základě této žádosti žalovaná provedla přepočít výše starobního důchodu a započítala dobu samostatné výdělečné činnosti v letech 2019 a 2020 v počtu 360 dnů jako novou dobu po vzniku nároku na starobní důchod. Žalovaná tedy žalobci zvýšila starobní důchod od 22. 12. 2020 na částku 30 579 Kč měsíčně, který dále valorizovala za rok 2021 na částku 32 563 Kč měsíčně a od 1. 1. 2022 na částku 33 591 Kč měsíčně.
18. Žalobce podal námitky ze dne 7. 2. 2022. Žalovaná v rámci námitkového řízení konstatovala, že z výpisů z evidence OSVČ za roky 2019 a 2020 zjistila, že žalobce vykonával samostatnou činnost po celý rok 2019 (přehled o příjmech a výdajích podal dne 4. 3. 2020, vznikla mu účast na důchodovém pojištění) i po celý rok 2020 (přehled o příjmech a výdajích podal dne 2. 8. 2021, vznikla mu účast na důchodovém pojištění). Přitom dobu samostatné výdělečné činnosti získanou v období od 2. 1. 2019 do 27. 12. 2019 žalovaná již jako dobu pojištění po vzniku nároku na starobní důchod zhodnotila v předchozím tzv. autoremedurním rozhodnutím č. II. ze dne 27. 8. 2020, č. j. X. V rozhodnutí ze dne 24. 1. 2022, č. j. X, tak žalovaná zhodnocuje dobu samostatné výdělečné činnosti získanou v období od 27. 12. 2019 do 31. 12. 2020, přičemž po zhodnocení potřebných 360 dnů do budoucna zůstává k využití zbytkových 10 dnů. Žalovaná žalobci zvýšila starobní důchod ode dne 22. 12. 2020 s valorizací od 8. 1. 2021 a s valorizací od 1. 1. 2022 částkami uvedenými v rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2022, č. j. X. Je tak přirozené, že při zvýšení starobního důchodu pro dobu samostatné výdělečné činnosti získanou po vzniku nároku na starobní důchod se mění (zvyšují se) také valorizované částky na základě příslušných právních předpisů (v roce 2021 ode dne splatnosti, tedy od 8. 1. 2021, a v roce 2022 od 1. 1. 2022).
19. Žalovaná tak námitky žalobce zamítla napadeným rozhodnutím jako nedůvodné.
20. Žalobce dne 1. 11. 2021 opětovně podal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o které rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 4. 4. 2022, č. j. 6 A 110/2021-30, tak, že žalobu odmítl, protože nebyla splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku, který procesní předpis platný při řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti. Žalovaná zdůraznila, že i přes složitost důchodové agendy a opakovaných podání ze strany žalobce se snaží dodržovat lhůty k vyřízení v souladu se správní řádem.

IV. Obsah správního spisu

21. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce žádostí ze dne 4. 8. 2021 požádal s účinností od 1. 1. 2021 o stanovení nové výše starobního důchodu z důvodu výkonu výdělečné činnosti v roce 2020, k čemuž připojil přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2020, přehled o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2020, výpis z účtu, platbu daně z příjmu fyzických osob, výpis z účtu, platbu OSSZ.
22. Z rozhodnutí č. II ze dne 27. 8. 2020, č. j. X, vyplývá, že žalobci byl od 2. 1. 2019 zvýšen starobní důchod na částku 27 235 Kč měsíčně (výrok I., k tomu valorizace dle nařízení vlády č. 213/2018 Sb. od 8. 1. 2019: základní výměra důchodu po valorizaci činila 3 270 Kč, procentní 25 370 Kč měsíčně) a od 28. 12. 2019 na 28 761 Kč měsíčně (výrok II., k tomu valorizace dle nařízení vlády č. 260/2019 Sb. od 8. 1. 2020, základní výměra po valorizaci činila 3 490 Kč měsíčně, procentní výměra 26 968 Kč). Žalovaná v odůvodnění konstatovala, že žalobce dne 4. 3. 2020 uplatnil nárok na zvýšení důchodu dle § 34 zákona o důchodovém pojištění. Žalobce v době od 10. 1. 2018 do 1. 1. 2019 a poté od 2. 1. 2019 do 27. 12. 2019 vykonával výdělečnou činnost a pobíral přitom starobní důchod v plné výši. V prvním případě získal žalobce pro zvýšení procentní výměry dle ustanovení § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění 357 dnů a 3 dny, které mu doposud hodnoceny nebyly, celkem tedy 360 dnů, v druhém případě získal žalobce ze stejného důvodu 360 dnů; v obou případech byla procentní výměra zvýšena o 0,4 % původního výpočtového základu, tj. o 121 Kč měsíčně.
23. Z prvostupňového rozhodnutí ze dne 24. 1. 2022, č. j. X, vyplývá, že žalovaná žalobci zvýšila starobní důchod od 22. 12. 2020 na částku 30 579 Kč měsíčně (základní výměra činila 3 490 Kč a procentní výměra 37 089 Kč měsíčně) s tím, že podle nařízení vlády č. 381/2020 Sb. s účinností od 8. 1. 2021 a podle nařízení vlády č. 356/2021 Sb. s účinností od 1. 1. 2022 zvýšila rovněž základní a procentní sazbu starobního důchodu až na celkovou částku důchodu 33 591 Kč měsíčně. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. 1. 2022 vyplývá, že žalovaná k žádosti ze dne 4. 8. 2021 zhodnotila dobu výdělečné činnosti od 28. 12. 2019 do 21. 12. 2020, přičemž za tuto dobu získal pro zvýšení procentní výměry podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění 360 dnů.
24. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula procesní historii žádostí žalobce o důchod, o jeho zvýšení v důsledku výdělečné činnosti po vzniku nároku dle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Odůvodnění konstatuje, že žalobce podal 4. 8. 2021 žádost o stanovení nové výše důchodu. Žalovaná dále v rozhodnutí uvedla, že započítala dobu výdělečné činnosti žalobce v letech 2019 a 2020 za dobu od 28. 12. 2019 do 21. 12. 2020, během níž žalobce získal 360 dní, došlo tedy ke zvýšení o 0,4 % původního výpočtového základu z roku 2018 (tj. navýšení o 121 Kč měsíčně). Žalovaná výslovně znovu uvedla, že předchozí doba výdělečné činnosti v období od 2. 1. 2019 do 27. 12. 2019 byla zhodnocena v rozhodnutí č. II ze dne 27. 8. 2020, nyní hodnotila období od 27. 12. 2019 do 31. 12. 2020, přičemž ke zhodnocení do budoucna zůstalo ještě 10 dní.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci soud rozhodl bez nařízení jednání, žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaná se na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřila. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

26. Podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění *výše procentní výměry starobního důchodu stanovená podle odstavce 1 se na žádost zvyšuje pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 nebo § 29 odst. 3 písm. a) a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a pobíral přitom starobní důchod v plné výši, za každých 360 kalendářních dnů této výdělečné činnosti o 0,4 % výpočtového základu. Ustanovení odstavce 2 věty třetí platí zde obdobně.*
27. Podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o důchodovém pojištění *zjistí-li se, že se změnily skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, postupuje se obdobně podle ustanovení písmene b) nebo c).*
28. Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění *zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.*
29. Z podané žaloby je zřejmé, že žalobce má za to, že žalovaná nezohlednila jeho výdělečnou činnost. Z napadeného rozhodnutí však plyne, že se žalovaná se žádostí žalobce ze dne 4. 8. 2021 o započtení další doby, po kterou byl výdělečně činný, zabývala a tuto dobu zohlednila. Žalovaná hodnotila, že žalobce v roce 2020 vedle starobního důchodu vykonával i výdělečnou činnost a tuto zhodnotila ve zvýšené procentní výši původního výpočtového základu. Procentní výměra takto stanoveného starobního důchodu je o 121 Kč vyšší oproti poslední valorizované výši procentní výměry dle rozhodnutí z 27. 8. 2020 (od 8. 1. 2020 činila procentní výměra 26 968 Kč, po rozhodnutí z 24. 1. 2022 činila od 22. 12. 2020 částku 27 089 Kč, od výše takto stanoveného důchodu se odvíjely následné valorizace). Hodnocená doba výdělečné činnosti v rozhodnutí žalované ze dne 27. 8. 2020 a z 24. 1. 2022 (potažmo z 13. 5. 2022) na sebe rovněž bezprostředně navazuje – v rozhodnutí ze dne 27. 8. 2020 byla hodnocena doba od 2. 1. 2019 do 27. 12. 2019 a v rozhodnutí ze dne 24. 1. 2022 byla hodnocena doba od 28. 12. 2019 do 21. 12. 2020. Navíc i v posledním z rozhodnutí ze dne 5. 9. 2022, č. j. R-5.9.2022-428/520 922 014, v němž žalovaná rozhodla o přehodnocení výše starobního důchodu k žádosti žalobce ze dne 15. 7. 2022, vyplývá, že žalovaná zase hodnotila dle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění výdělečnou činnost žalobce vykonávanou po navazující dobu od 22. 12. 2020 do 16. 12. 2021, během níž žalobce získal 360 dní pro zvýšení procentní míry starobního důchodu.
30. Z napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že žalovaná od 22. 12. 2020 žalobci zvýšila starobní důchod na částku 30 579 Kč měsíčně (základní výměra 3 490 Kč a procentní výměra 27 089 Kč) a zvalorizovala jej od 8. 1. 2021 na celkovou částku 32 563 Kč a od 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

1. 2022 na celkovou částku 33 591 Kč. Žalovaná v tomto rozhodnutí k žádosti žalobce ze dne 4. 8. 2021 započítala dobu výdělečné činnosti žalobce v letech 2019 a 2020 za dobu od 28. 12. 2019 do 21. 12. 2020, během níž žalobce získal 360 dní, a tedy zvýšila původního výpočtový základ z roku 2018 o 0,4 %, tj. o 121 Kč. Žalovaná výslovně znovu uvedla, že předchozí doba výdělečné činnosti v období od 2. 1. 2019 do 27. 12. 2019 byla zhodnocena v rozhodnutí ze dne 27. 8. 2020, nyní hodnotila období od 27. 12. 2019 do 31. 12. 2020, přičemž ke zhodnocení do budoucna zůstalo ještě 10 dní.
31. Není tak důvodná námitka, že by žalovaná dobu výdělečné činnosti žalobce po vzniku nároku na důchod nezohlednila. Z žaloby je zřejmé, že žalobce požadoval změnu důchodu od 1. 1. 2021, nikoli od 22. 12. 2020. Tento požadavek žalobce však nebyl v souladu se zákonem. Podle rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 7. 2017, č. j. 53 Ad 7/2017-21, ustanovení § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění zakládá orgánu sociálního zabezpečení povinnost zvýšit procentní výměru starobního důchodu od okamžiku vzniku takového nároku bez ohledu na požadavek pojištěnce, od jakého data se tak má stát.
32. Ze správního spisu je zřejmé, že podmínky pro navýšení důchodu nastaly ke dni 22. 12. 2020. V rozhodnutí ze dne 27. 8. 2020 byla hodnocena doba od 2. 1. 2019 do 27. 12. 2019 a v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 24. 1. 2022 byla hodnocena doba od 28. 12. 2019 do 21. 12. 2020. Žalobce v žalobě zároveň tyto skutečnosti nezpochybňuje. Datum, od kdy byl důchod žalobci zvýšen, je tak správné.
33. Pro úplnost soud dodává, že shledal toliko v prvostupňovém rozhodnutí písařskou chybu v jeho odůvodnění, pokud správní orgán uvedl, že dosavadní výměra starobního důchodu ve výši 26 986 Kč (zde má být 26 968 Kč – dle rozhodnutí II ze dne 27. 8. 2020) zvýšená o 121 Kč činí celkem 27 089 Kč, spolu s částkou základní výměry starobního důchodu ve výši 3 490, činí od 22. 12. 2020 starobní důchod 30 579 Kč měsíčně. Částka 121 Kč byla správně vypočtena z původního výpočtového základu ve výši 30 140 Kč (viz rozhodnutí o námitkách ze dne 15. 6. 2018, č. j. X). Tato písařská chyba nemá vliv na správnost napadeného rozhodnutí, neboť samotné výpočty vycházejí ze správných částek. Správní orgány tak vycházely ze správné výše výměry starobního důchodu ve výši 26 968 Kč (viz rozhodnutí II ze dne 27. 8. 2020), správně byla provedena také valorizace.
34. Podle § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 381/2020 Sb. ze dne 21. 9. 2020 *důchody starobní, invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí přiznané před 1. lednem 2021 se zvyšují od splátky důchodu splatné po 31. prosinci 2020 tak, že a) základní výměra důchodu se zvyšuje o 60 Kč měsíčně, b) procentní výměra důchodu se zvyšuje o 7,1 % procentní výměry důchodu, která náleží ke dni, od něhož se procentní výměra zvyšuje.*
35. V projednávaném případě tedy $3490 \text{ Kč} + 60 \text{ Kč} = 3550 \text{ Kč}$, tj. základní výměra starobního důchodu, $27\,089 \text{ Kč} + 7,1 \% \text{ z této částky} = 29\,013 \text{ Kč}$, tj. procentní výměra starobního důchodu, navýšení proběhlo k datu výplatního termínu 8. 1. 2021 (v souladu s § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, ve znění do 31. 12. 2021).
36. Podle § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 356/2021 Sb. ze dne 27. 9. 2021 *důchody starobní, invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí přiznané před 1. lednem 2022 se zvyšují od 1. ledna 2022 tak, že a) základní výměra důchodu se zvyšuje o 350 Kč měsíčně, b) procentní výměra důchodu se zvyšuje 1. o 1,3 % procentní výměry důchodu, která náleží ke dni, od něhož se*

procentní výměra zvyšuje, a 2. o 300 Kč; jsou-li splněny podmínky nároku na výplatu více důchodů, zvyšuje se o tuto částku ten důchod, který se vyplácí v plné výši.

37. V projednávaném případě tedy $3\,550\text{ Kč} + 350\text{ Kč} = 3\,900\text{ Kč}$, tj. základní výměra starobního důchodu, $29\,013\text{ Kč} + 1,3\% \text{ z této částky} + 300\text{ Kč} = 29\,691\text{ Kč}$, tj. procentní výměra starobního důchodu, navýšení proběhlo ke dni 1. 1. 2022 (v souladu s § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, ve znění od 1. 1. 2022).
38. Žalobce konkrétní námitky k vypočteným částkám neuvedl. Pokud žalobce obecně zpochybňoval částky uvedené v předchozích rozhodnutích, k tomu soud konstatuje, že rozhodné skutečnosti bylo třeba tvrdit v žalobách proti těmto rozhodnutím, zároveň téměř všechna rozhodnutí soudním přezkumem také prošla.
39. Žalobce měl dále za to, že není rozhodující, že doposud nebylo rozhodnuto Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti ze dne 8. 8. 2021 proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2021, č. j. 13 Ad 19/2018-8. Z odůvodnění nápadného rozhodnutí je zcela zřejmé, že tato argumentace žalované se nevztahuje k samotnému určení výše důchodu, ale toliko k žalobcem namítané nečinnosti žalované, tvrzená nečinnost byla zdejší soudem projednána v řízení sp. zn. 10 A 51/2022, žaloba byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 10. 2022, č. j. 10 A 51/2022-54, kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 Ads 239/2022-23. Namítané vyjádření žalované tedy bylo pouze pokusem vysvětlit žalobci situaci, že soudy zpravidla rozhodují na základě spisové dokumentace, pokud je podáváno větší množství žalob, kasačních stížností, případně ústavní stížností, může to mít vliv na rychlost rozhodování správního orgánu.
40. Pro úplnost soud dodává, že v současné době již bylo rozhodnuto i o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2021, č. j. 13 Ad 19/2018-8, a to rozsudkem ze dne 5. 1. 2023, č. j. 1 Ads 249/2021-41, kasační stížnost byla zamítnuta.
41. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalované ani v napadeném rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. května 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně